

delokrugu, i postopku, propisanom u čl. 6. zakona o stanovima i čl. 45.—49. pravilnika za njegovo izvršenje nije upravna vlast u smislu čl. 15 zakona o državnom svetu i upravnim sudovima, već naročiti sud, koji nezavisno od administrativne vlasti rešava sporove o zakupnim odnosima zgrada, pa rešenja toga suda ne mogu biti, prema tome, akti upravne vlasti, te se njima ne može zasnovati administrativni spor.«

Modernega pravnika, ki mu je bistven karakteristikon sodišča tudi nezavisnost sodnikov, ne more zadovoljiti aprioristična utemeljitev teh razsodb, saj je moja zadnja razprava nekaka in morda celo zadostna izpričba, da moreš na podstavi čl. 6. prejšnjega stan. zak. ter čl. 45 in nasl. prejšnjega stan. pravilnika, torej na podstavi prav tistih določb, ki se nanje, pač brez uglobitve, sklicuje državni svet, ravno obratno sklepati, da je stanovanjsko sodišče kot stanovanjsko oblastvo II. stopnje upravno oblastvo. Toda čas je, da končamo razmatranje o vprašanju, katera teorija je pravilna, zakaj jasno je, da bo moralo upravno sodišče celjsko spričo striktnega izreka vrhovnega upravnega sodišča dosedanjo prakso opustiti. Sličnih predorov bodo naši pravniki tudi še v drugih panogah doživeli, ako znamenja ne varajo.

Književna poročila.

Dr. Henrik Steska: O javni upravi. Upravnoppravna in upravnopolitična razmotrivanja. V dodatku: Pravilnik upravnega sodišča za Slovenjo. V Ljubljani 1925. Zvezna tiskarna in knjigarna. Str. 176.

G. upravni sodnik dr. Steska si je stavil, kakor posnemam iz uvoda k navedeni knjigi, hvalevredno nalogo, širiti in izpopolnjevati med našim občinstvom znanje o bistvu in delovanju javne uprave ter poglobljati razumevanje in zanimanje za razna važna vprašanja iz te stroke. V to svrho je tudi zbral v knjigo »O javni upravi« več, deloma že v raznih listih objavljenih razprav. Predmeti, ki jih v njih obravnava, se tičejo uprave vobče ter njenih načinov in sredstev, decentralizacije državne uprave, tipov teritorialne samouprave, upravnih činov kot oblik, v katerih se javna uprava pojavlja, in slednjič upravnega sodstva. Knjigo zaključuje »Pravilnik upravnega sodišča za Slovenijo«, ki ga je sestavil pisatelj.

Znani rek: Ni vse za vsakega, velja pač tudi za to zbirko; jaz pristavljam, da je v nji za vsakega nekaj. Razmotrivanja »O upravi« ter njenih načinov in sredstev, ter »O upravnih činih« bo čital s koristjo pač le pravnik-začetnik, kateremu so očitvidno tudi v prvi vrsti namenjena, saj se jim vidi, da so prirejena na podlagi avtorjevih predavanj na vseučilišču. Za nejuriste sta razpravi, zlasti druga, preveč abstraktni, da ne rečem »preučeni«. Ob razpravi »O upravnih činih« si lajik po mojem mnenju ne bo mogel ustvariti nazorne slike o delovanju upravnih oblastev.

Razprava »O upravnem sodstvu« z dodanim »Pravilnikom upravnega sodišča za Slovenijo« bo dobrodošla praktičnemu juristu, ki ima posla z javno upravo, pa tudi marsikateremu nejuristu, ki se čuti z upravnim aktom prikrajšanega na svojih pravicah.

Razpravi »O decentralizaciji državne uprave« in »O tipih teritorialne samouprave« slednjič bo čital s pozornostjo vsakdo, ki se zanima za važna aktualna politična vprašanja in za javne zadeve sploh.

Najzanimivejša so razmotrivanja »O decentralizaciji državne uprave«. Pravilno poudarja pisatelj v njih nesmiselnost in nevdržljivost naše sedanje, centralistično usmerjene in vendar tako neenotne državne uprave ter navaja neizpodbitne razloge za potrebo njene decentralizacije. Ministrstva naj si obdrže le organizacijo, vrhovno vodstvo in nadzorstvo celokupne administracije, izvrševanje konkretnih upravnih aktov pa naj prepuste nižjim upravnim instancam, ki poznajo lokalne razmere in potrebe prebivalstva bolje kakor oddaljena centrala. Obenem pa naj se izvrši v nižjih instancah potrebna koncentracija uprave, kakor jo sicer tudi zakon o občini upravi predvideva, a se je nekateri krogi še vedno branijo. Povojna razcepitev uprave po posameznih upravnih panogah na samostojne medsebojno neodvisne urade se je slabo obnesla. Inženirji, zdravniki, šolniki, narodni gospodarji naj odločajo v tehničnih, zdravstvenih, didaktičnih in ekonomskih stvareh, upravo naj prepuste upravnikom.

Za dobro upravo je potrebno, da se oblastvom druge stopnje prizna široka kompetenca ter da se jim da v to svrhu zadostno strokovno osebje na razpolago. V ta namen pa morajo biti tudi ozemlja teh oblastev primerno velika, vsekakor večja od sedanjih oblasti, in morajo obsegati seveda tudi večje število prebivalstva.

Pri tej priliki se je pisatelj izjavil proti razkosanju historičnih pokrajin na majhne oblasti: »Ustavni predpis o razkosanju pokrajin, kakršne so že dolgo zaželjena Slovenija, stare historično-politične individualitete Hrvatska s Slavonijo, Dalmacija, Bosna s Hercegovino in morda tudi Vojvodina, je le znak nedostajanja politične rabsodnosti in izčiščene državniške umerjenosti.«

Ob enem označa pisatelj pot, po kateri bi se moglo začasno, — dokler se ustava primerno ne spremeni — doseči znatno zboljšanje državne administracije. Svojih predlogov sam ne smatra ravno za idealne,

in morda bi se dalo temu ali onemu (n. pr. postavitev nekaterih velikih županov z večjo, drugih z manjšo kompetenco) res oporekati, vendar se mora priznati, da so ti predlogi ob danih razmerah vsega upoštevanja vredni.

Naslednjo razpravo »O tipih teritorialne samouprave« bi si želel bolj na široko in na globoko razpredeno s primernim ozirom na našo, ustavno zajamčeno a še ne izvedeno samoupravno organizacijo. To vprašanje je danes gotovo eno najaktualnejših. Pisatelj se je omejil na splošno karakterizacijo samoupravnih tipov, čitatelji pa, ki se zanimajo za javna vprašanja, bi radi tudi izvedeli, katerega tipa je naša bodoča samouprava. Lažje bi si potem ustvarili sodbo, kaj imajo pričakovati od nje, in lažje bi tudi mogli oceniti današnja politična gesla.

Uvideli bi, da nam prinese bodoča naša samouprava, ki je mešana, t. j. ekonomska - političnega tipa, poleg ugodnosti najbrže tudi takozv. dvotirni sistem, t. j. dvoje vzporednih vrst upravnih organov, poleg državnih, ki jih že imamo, še samoupravne, sistem, ki ga poznamo še iz predvojne Avstrije (državna in deželna uprava). Če naj namreč projektirane oblastne in srezke samouprave dobro funkcionirajo, bodo potrebovale svoje inženirje, svoje zdravnike, svoje poljedelske, živinorejske in druge strokovnjake, a taka samouprava je z ozirom na majhna samoupravna ozemlja draga, ker ni pričakovati, da bi se z njeno uvedbo število vzporednih državnih organov močno zmanjšalo in da bi se vsled tega državna uprava znatno pocenila.

Pisatelj sicer kaže pot, po kateri bi se mogli dvotirnosti v glavnem izogniti. Šef državne uprave v oblasti ali v srezu naj bi izvrševal sklepe samoupravnih edinic na svojem ozemlju s pomočjo svojega državnega uradništva. Toda ta izhod, ki bi bil brezdvomno praktičen in za samoupravne finance dobrodošel ter za katerega bi bil potreben tozadeven zakon, bi pomenil tudi znatno dejansko omejitev samouprave, samoupravna telesa bi postala le nekaki posvetovalni organi šefa državne uprave, ker bi bilo dejanski le od njega odvisno, ali se sklepi samoupravnih teles izvršijo ali ne. Vprašanje je, ali bi bilo s tako samoupravo ustrezno obči težnji po samoodločbi.

To šibko stran naznačenega izhoda je čutil pač tudi pisatelj sam, zato je pristavil, da je s tem vprašanjem v ozki zvezi način, kako naj se postavlja šef obče državne uprave, in še pripomnil, da mora ta vsekakor uživati ugled ter da mora velika večina prebivalstva zaupati v njegovo poštenost.

Prepričan sem, da bi široka samouprava z zadostnimi finančnimi sredstvi in dobro — decentralizirana, a v drugi in prvi stopnji koncentrirana — državna uprava znatno ublažili sedanje ustavno - politične boje, če jih ne bi celo popolnoma odpravili.

Tudi drugod v knjigi naletimo na misli, kojim bi želeli, da se udejsvijo. Tako čitamo n. pr. na str. 109 sl. o škodljivosti preneglega in nepremišljenega izenačenja materialnega upravnega prava. Zakoni naj

se šele po zaslišanju prizadetih krogov in po vsestranskem temeljitem prerešetavanju s strani prvovrstnih strokovnjakov izpremene. »Saj ne zadošča, da se izda enoten zakon, treba je tudi, da dotični enotni zakon upošteva posamezne upravne instance in pravne institucije v poedinih delih naše države in da ustreza gospodarskim, socialnim in prosvetnim prilikam posameznih pokrajin.«

V razpravi »O upravnem sodstvu« pisatelj upravičeno kritikuje ustavno določbo, po kateri je lahko ena tretjina članov državnega sveta brez pravniške kvalifikacije (str. 106), kakor tudi zakonsko določbo, da se predsedniki oddelkov in ostali člani državnega sveta razvrščajo na posamezne oddelke s kocko (str. 107). Utemeljeno poudarja nadalje, da je določba kraljeve uredbe o poslovnem redu drž. sveta in upravnih sodišč, po kateri ima poedinec ali pravna oseba zoper nezakonite akte občinskega oblastva pravico pritožbe na nadrejeno državno upravno oblastvo, v taki splošnosti brez potrebne zakonite podlage (str. 125).

Strinjam se z avtorjevim mnenjem, da je pretirano, če zakon o upravnem sodišču dovoljuje pritožbo zoper vse razsodbe upravnih sodišč na državni svet in da naj se pravica do pritožbe omeji (str. 119). Toda v zvezi s to omejitvijo bi bilo potrebno, da se upravna sodišča z osobjem tako izpopolnijo, da se bodo utegnili sestavljati (brez kockanja!) za glavne panoge javne uprave iz strokovnjakov posebni senati in da bodo upravna sodišča nudila za pravilnost razsodb večjo garancijo, kakor jo nudijo upravna oblastva II. stopnje, kjer je za strokovno presojo stvari mnogokrat bolje preskrbljeno kakor pri upravnih sodiščih.

Slednjič moram omeniti, da se nekatera izvajanja v knjigi ponavljajo. (Prim. definicijo države na str. 7 in 49, razpravo o vrstah oblastvenih činov na str. 21 in 66, predlog o razdelitvi upravnih poslov na razne upravne stopnje na str. 31 in 115, rok za vložitev tožbe na upr. sodišče na str. 119 in 129.) Taka ponavljanja so pač razumljiva, ker so razprave nastale neodvisno druga od druge, vendar pa bi se jim pisatelj pri sestavi knjige lahko izognil. Sicer pa to ni pogrešek.

Na splošno moram delo le toplo priporočati in mu želiti skorajšnjega naslednika izpod neumornega pisateljevega peresa.

Dr. Fr. Vodopivec.

I. M. Péritch: L' Unification de la Législation Pénale dans le Royaume des Serbes, Croates et Slovènes (Yougoslavie). (Extrait de la Revue Internationale de Droit pénal n° 3 d' octobre 1924.) Paris, Marchal et Billard, 1924, Str. 24.

Prikazu, ki naj seznaní inozemstvo o stanju našega zakonodavstva glede kazenskega prava, pa tudi z idejami, na katerih sloni naš projekt kazenskega prava, bi pripomnili dvoje: Če je omenil pisatelj v svoji akribiji tudi dr. N. F. Neubeckerjevo nemško študijo o načrtu za srbski kazenski zakonik iz l. 1911, bi bilo morda umestno pokazati še na dejstvo, da je spis podpisanega poročevalca »Sadašnji položaj kazensko-pravnog zakonodavstva« (1923) izšel istega leta tudi v »Zeitschrift für die

Gesamte Strafrechtswissenschaft« (Berlin) v nemškem jeziku, ki utegne biti mnogim čitateljem francoske revije bolj dostopen kakor pa izvorni srbohrvaški tekst (ne slovenski, kakor Perić pomotoma navaja v svojem spisu.) Dalje bi bilo popraviti navedbo v pisateljevem spisu, da velja razširjenje veljavnosti glave 9. in 10. srb. kaz. zak. vsled naredbе z dne 4. aprila 1921, ker je bil, kakor znamo, publiciran dne 22. januarja 1924 zakon, sklenjen še koncem l. 1921 od zakonodajnega odbora, ki obravnava isto zadevo, seveda v materialnopravnem pogledu skoro čisto v istem smislu. Pa ne glede na te malenkosti, smemo biti Periću le hvaležni, da pri svoji težnji, zunanji svet sistematično seznanjati s produkti naše zakonodavne politike, ni štedil truda, da priobči, če prav ex professo ni kriminalist, v veleugledni francoski reviji tudi vse to, kar naj izvé inozemstvo o našem kazenskopravnem zakonodavnem delu za vso državo.

Dr. Metod Dolenc.

Dr. Ernst Finger: Die Geschlechtskrankheiten als Staatsgefahr und die Wege zu ihrer Bekämpfung. Wien, Verlag von Julius Springer 1924. Str. 69.

Med strašne posledice svetovne vojne, ki še davno niso prebolene in utegnejo trajati dalj kot vse gospodarske krize, spadajo spolne bolezni. Da se odpravijo ali vsaj omilijo, je naloga države, a njeni svetovalci morajo biti zdravniki, pa tudi pravniki. Profesor za sifilidologijo in dermatologijo na dunajskem vseučilišču dr. Finger je napisal gori oznanjeno knjižico, a zdi se, da je poudarjal preveč enostransko zdravniški del problema, ki ga obravnava, — dejstvo, ki se baš v zadnjem času mnogokrat opaža. S tem nočem omalovaževati njegovega dela, kajti tudi pravniku nudi gotovo mnogo snovi za študij vprašanja, kako pobijati zle posledice spolnega okuženja. Podaja v prvih poglavjih precej medel zgodovinski obris o reglementacijskem in abolicijijskem sistemu uravnave prostitucijskega problema, dalje se ozira na zakonito stanje tega vprašanja v različnih evropskih državah. Obširneje se peča s podrobnimi vprašanji, kako najti infekcijski izvor, ali je potrebna prisilna preiskava spolno obolelih po odpustu iz bolnišnice in prisilno lečenje, kako je stvar z zdravniškimi ovadbari spolnih bolnikov. Pri teh razpravah je Finger prav posebno prikazal stališče danske, švedske in norveške države in ga stavil v mnogih pogledih za vzor. V naslednjih izvajanjih, ki se tičejo kazenskopravne zaščite zoper ogražanje vsled prenosa spolnih bolezni po prostitutkah, pa je povedal Finger premalo, deloma je celo metočem. Naj omenimo le to, da nikjer ne registrira izpremembe § 393 kaz. zak. za Avstrijo, ki velja tudi pri nas, in vendar bi tega ne smel prezreti, ker tiči v tej novelirani določbi vsaj toliko prostitucijskega momenta kot v določbah drugih držav in državic, ki jih dokaj obširno navaja.

Kriminalnopolitični moment spolnega okuženja, ki tiči v promiskuiteti spolnih okužencev, je pisatelj raz svoje zdravniško stališče dobro poudaril in podal tudi nekaj zelo dobrih nasvetov, kako mu je priti do živega: s seksualno vzgojo mladine, poučevanjem in zopet po-

učevanjem — bolnikov in zdravih. S temi predlogi se seveda zlagamo, ali so pa s stališča zakonodajalca zadostni, o tem bi se dalo še mnogo govoriti.

Dr. Metod Dolenc.

Dr. Joseph Heimberger: Vom Strafrecht der deutschen Nachkriegszeit. 1924. Ludvig Röhrschein, Bonn. Str. 20.

Brošurica je odtisk govora ob pisateljevem nastopu rektorata dne 18. oktobra 1924. Po starem akademičnem običaju podaja rektor v svojem predavanju, ko nastopi rektorat, v kratki, koncizni obliki takorekoč — tisto, kar smatra za najboljše. Resnično, tudi Heimberger je podal naravnost klasičen govor, aktualen, globok, temeljit, da ga je veseleje čitati. Tu je nanizanih problemov dolga vrsta: posebnosti kriminalitet povojne dobe, možnost pogrešanja kazenskega prava, nevarnost, da se pravna enotnost ubije, volitve sodnikov iz ljudstva, mladoletniki itd. Tudi za nas jugoslovanske pravnike imajo njegova izvajanja mnogo pomena. Saj mi prebolujemo zakonodavno krizo, ki so jo Nemci na polju kazenske zakonodaje že preboleli in se pospeli do zelo upoštevnega osnutka za novi kazenski zakonik. Prav ima Heimberger, ko zaključuje svoj govor z mislijo, da za oblikovanje kazenskega prava ne sme biti merodajen noben strankarski program, ampak edino le uvaževanje, kako zaščitimo najboljše državo in družbo pred kršitelji pravnega reda. **Dr. Metod Dolenc.**

Dr. Gjorge Tasić, univ. prof. v Ljubljani: Prava in dužnosti gradjana.

V 7. in 8. zvezku »predavanj za narod«, ki jih izdaja Srbska Matica, razpravlja dr. Tasić o važnem predmetu »pravice in dolžnosti državljanov«. 38 strani broječa brošura informira na popularen način, vendar pa na znanstveni podlagi v prvem poglavju o sledečih pojmihi, ki jih mnogo ljudi skoro vsaki dan sliši ali bere, ne da bi vedeli za njih pravi pomen: pravna država, demokracija, narodna suverenost, narodnopravne in pogodbene teorije, individualistično in solidaristično pravo, liberalizem, intervencionizem, ločitev in omejitve oblasti. V drugem poglavju pa o subjektivnih pravicah, o njih omejitvi, o tožbah danih v zaščito teh pravic, o enakosti pred zakonom, o socialnih in ekonomskih odredbah naše ustave

Dr. L. P.

Dr. Josip Mudrovčić: Pitanje pobijanja osuda obraničkog suda beogradske i zagrebačke borze. Zagreb 1924. Tiskara Narodnih Novina.

V drobni brošurici brani pisec v naslovnem vprašanju izdano sodbo stola sedmorice odd. A in prikazuje, da je zoper razsodbe borznega razsodišča zagrebačke borze tožba po § 382 grpp dopustna, vsako drugo pravno sredstvo, ki bi oviralo izvršbo, pa nedopustno. Pisec polemizuje obširno s pristaši nasprotnega nazora, ki je nastal, ko je bil čl. 7 srb. zak. o borzah (3. nov. 1886) proširjen na celo državo. Ta člen pravi, da zoper odločbe razsodišča ni pritožbe in da so te odločbe izvršne. Pisec pa dokazuje logično, opirajoč se pri razlagi na srbski in hrvatski p. p., da velja v tem primeru kljub formalno enotni zakonski določbi vendarle različno pravo. Stroga pravna izvajanja zaslužijo vso našo pozornost

kljub temu, da je bil izdan med tiskom brošure za zagrebško borzno razsodišče nov pravilnik, ki je končno rešil tudi to sporno vprašanje.

Dr. R. S.

Dr. Josip Mudrovčić: Rastu li novčane tražbine, kad valuta pada? (Pitanje t. z. valorizacije.) Zagreb, 1925. Tiskara Kuzma Rožmanić.

S to, sicer na zunanje ne obsežno, pač pa vsebinsko zelo kondenzirano knjižico, je podal pisec tudi v jugoslovanski pravni literaturi delo, ki obravnava valorizacijski problem z enotnega vidika. Zagrabil je tudi ves problem od nove strani. Smatrajoč različne teorije drugih, zlasti nemških pisateljev za več ali manje pripravne formule za rešitev tega vprašanja, najde on izhodišče v § 7 o. d. z. Pravu je vrhovni princip red, kakor ga opažamo v prirodi, v vsemirju. Odtod je potreba človeku, da se prilagodi redu tudi v vzajemnih ljudskih odnošajih, t. j. da pazi na naravo stvari in se po tem ravna. Tudi pri pogodbah se vpraša, če je nastopil nepredviden primer, kako bi se stranke kot pošteni, pravični ljudje, upoštevač nepričakovano izpremembo, morale zediniti. Zato priznava valorizacijo v vseh primerih razun pri nekritem posojilu, opirajoč se nadalje še na § 1048 o. d. z., češ da treba »species« v tem § ekstenzivno interpretirati. Znae klavzule »rebus sic stantibus« se ne poslužuje, češ da jo je zakonodavec razen v § 936 o. d. z. odklonil in dopustil samo, če je bila izrečno pogojena. Povojni predpisi o zameni kronskih bankovcev z dinarskimi da so na vprašanje brez pomena, ker se je ž njimi ustanovila samo relacija med obema vrstama bankovcev, pa nič drugega. Ker najde avtor temelj za svoja izvajanja v obstoječem pravu, zato odklanja kot nepotrebno, da, celo za škodljivo noveliranje dosedanjih zakonskih določb.

Ko je razvil pisec temelje svojega naziranja, preide na tipične primere valorizacije. Razlikuje pri tem, ali je pogodba že izvršena od ene ali druge strani, ali od obeh, od nikogar ali samo deloma, pa je nato valuta padla. Izvajanja pojasnjuje povsod s poučnimi praktičnimi primeri, ozirajoč se pri tem na judikaturu in literaturo o tem vprašanju, ki jo uporabljaja v izdatni meri. Žal, da je prezrl pri tem dr. Pajničča, ki je pri nas prvi obširno, dasi ne tako sistematično kakor Mudrovčić, pisal o tem predmetu. Lepo knjigo priporočamo vsem, čeprav ni več, kakor pripominja pisec v predgovoru, danes tako aktualna kakor bi bila pred dvema letoma, vendar pa bo rešiti i v prihodnje nebroj sličnih primerov.

D. R. S.

Spomenica na prvi zbor pravnikov kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca u Zagrebu od 19. do 21. rujna 1924.

Dolgo pričakovano poročilo o lanskem pravniškem zboru je izšlo. Opozarjamo nanj vse pravnike, bodisi da so se zbora udeležili ali ne in jih pozivljamo, da si nabavijo spomenico. Cena 20 Din. Knjiga se naroča pri Pravniškem društvu v Zagrebu, je pa na prodaj tudi v večjih knjigarnah.

Zakon o stanovanjih. V Ljubljani 1925. Tiskovna zadruga. Zbirka zakonov XVI.

Zakonski tekst, opremljen s pojasnili deželnosodnega svetnika dr. A. Gradnika, ki tolmačijo posamezne paragrafe zakona z odločbami upravnega sodišča v Celju in bivšega stanovanjskega sodišča v Ljubljani.

Carinthiacus: Položaj Slovenaca pod Austrijom i položaj Nemaca u kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca. Ljubljana 1925.

Dr. Alojzij Zalokar: Pet let ginekologije in porodništva. V Ljubljani 1925. Tiskovna zadruga.

Razne vesti.

V Ljubljani, 1. avgusta 1925.

(Osebne vesti.) V sodni službi so imenovani: Franjo Rubelli za vrhovnega državnega odvetnika pri stolu sedmorice odd. B., Nico Dominico za namestnika vrhovnega državnega odvetnika pri stolu sedmorice odd. B; Božidar Bežek za dvornosodnega svetnika, dr. Pavel Skaberne za svetnika višjega deželnega sodišča v Ljubljani; dr. Franjo Žiher za predsednika okrožnega sodišča v Mariboru, Fran Rekar za podpredsednika deželnega sodišča v Ljubljani, Oton Vidic in Peter Keršič za višja deželnosodna svetnika v Ljubljani, Gustav Barle za starejšino drž. pravdnštva v Novem mestu; za deželnosodne svetnike so imenovani: dr. Nilko Gaber v Ljubljani, dr. Jakob Komda v Celju in Božidar Romih v Novem mestu; za predstojnike okrajnih sodišč so postavljeni: Ivan Hutter za Kamnik, Jurij Gregorc za Kranj, dr. Rupert Celestina za Radovljico, dr. Milko Kranjc za Škofjo Loko, Jakob Jerman za Kočevje, dr. Vojteh Hočevar za Brežice, dr. Janko Košan za Ormož, Mijo Černoš za Tržič; Viktor Kobe je imenovan za okrajnega sodnika v Novem mestu, Aleksander A. Višnjevski za sodnika v Veliki Kikindi; premeščeni so: deželnosodna svetnika dr. Miroslav Muhak sodnemu stolu v Zagrebu, Gustav Galle v Žužemberk, dr. Fran Kotnik v Kranjsko goro, Boris Kenk v Omiš. — V upravni službi so imenovani: za vladne svetnike Matej Hakl, Maks Wrischer, Vinko Borštinar, Josip Žnidaršič, dr. Marko Ipavic, dr. Alojzij Gregorin; za srezke poglavarje Fran Pezdich, Ivo Poljanec, dr. Karel Tekavčič, dr. Dioniz Maraz, dr. Hubert Kartin, Rajko Mulaček, Ciril Poklukar, Friderik Viher, dr. Stanko Majcen, dr. Lovro Bogataj; za vladne tajnike Milan Markar, dr. Anton Farčnik, dr. Leon Brunčko, Ivan Milač, dr. Ivo Vrečer, dr. Hinko Potočnik, dr. Vladimir Fon, Ivan Legat, Fran Žnidaršič; za višjega komisarja dr. Matej Suhač. — Pri finančni prokuraturi je imenovan za tajnika dr. Anton Orlič. — Za policij-